

kendelse af min Antegnelses Rigtighed. Dette konstaterer jeg kun. — Om Embedsmændenes Stilling, naar de er Medlemmer af Rigsdagen, hvilket Spørgsmaal jeg har rejst i Forbindelse med Spørgsmaalet Scavenius, sagde Ministeren, at dette Spørgsmaal vilde blive taget op til Overvejelse, altsaa det Spørgsmaal, hvorvidt Stillingen som Gesandt i Stockholm er forenelig med et Mandat som Landstingsmand. Jeg konstaterer med Tilfredshed, at Ministeren altsaa nu vil tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse, men jeg maa beklage, at Ministeren tilføjede, at han derefter ogsaa vilde tage Spørgsmaalet om andre Embedsmænds Stilling i den Henseende op til Overvejelse. Der kommer derved et kedeligt Skær af Retorsion over dette, som jo ikke kan være Regeringens Mening. Naar Regeringen nu erkender at have Pligt til at gøre det overfor en Embedsmand, maa den jo have haft en Pligt til at gøre det tidligere overfor alle andre Embedsmænd. Det er virkelig i høj Grad beklageligt, at en saadan Udtalelse kan fremkomme fra den højtærede Statsminister (*Statsministeren* [Stau-ning]: Højest beklageligt!) Jeg henstiller til den højtærede Statsminister ikke paa ny at afbryde mig. Jeg synes, at de Erfaringer, den højtærede Statsminister gjorde, sidste Gang jeg havde Ordet, maatte advare ham derimod (*Statsministeren* [Stau-ning]: Ikke det mindst!). Jeg har nemlig ventet, at den højtærede Statsminister i Dag noget nærmere vilde have begrundet sin hidtil største Indsats i Diskussionen om Erhvervs-krisen, nemlig den Afbrydelse, hvori Ministeren til mig sagde: Sludder. Det er Ministerens største Indsats hidtil, og det havde dog været ønskeligt at se det lidt nærmere begrundet. Men det har den højtærede Minister ikke fundet Lejlighed til eller Anledning til, og jeg skal derfor blot gentage, at det er min bestemte Opfattelse, at dette Ministerium er en Hindring for Prisdaldet ved den Atmosfære af Usikkerhed, som omgiver Ministeriets Valutapolitik, eller hvad man nu vil kalde det, Ministeriet foretager sig paa Valutaspørgsmaalets Omraade.

Om det nu forelagte Valutaforslag skal jeg kun gøre en enkelt Bemærkning foranlediget ved den efter min Mening særdeles beklagelige Maade, hvorpaa et enkelt Blad — det Blad, som paa en saa besnærende Maade karakteriserer sig selv derigennem, at det annoncerer sig som det bedste Blad — har forsøgt at tage dette Forslag til Indtægt for en bestemt Opfattelse af de Radikales allernyeste Politik paa dette Omraade, og

jeg skal indskrænke mig til at sige dette — som det efter min Mening er nødvendigt at sige —, at der sikkert i den danske Rigsdag som i det danske Folk er et stort Flertal, der vedblivende staar paa det Standpunkt, hvorpaa Statsministeren stod den 3. November. Det er ikke mange Dage siden, da udtalte den højtærede Statsminister her i Tinget under Finanslovbehandlingen, at „vi har anset det for umuligt at genoptage Planerne om en saakaldt Nedskæring efter den Udvikling, vi lige har gennemlevet.“ Om vort Partis Stilling vil ingen tvivle, den er angivet klart ved vor Udtalelse fra Landsraads mødet, og den vil blive fastholdt. I øvrigt vil jo Forslaget komme til Behandling paa Tirsdag, og jeg skal derfor ikke gøre flere Bemærkninger om Fremtiden paa dette Omraade. Derimod kunde jeg ønske at gøre endnu et Par Bemærkninger om Fortiden. Da jeg sidste Gang havde Ordet, udtalte jeg, at Ministeren selv havde erkendt, at en af de væsentligste Grunde til, at Forslaget holdt — der var Tale om den gældende Valutalov —, var, at dette Moment — nemlig Hensynet til Handelsbalancen — kom udefra. Ministeren afbrød mig — jeg kan næsten sige efter Sædvane — og har mod Sædvane i Dag begrundet denne Afbrydelse nærmere, idet han sagde, at det, jeg havde sagt, var fuldstændig i Strid med Kendsgerningerne. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse det lille Stykke, som jeg sigter til. Statsministeren sagde den 3. November — det findes Sp. 1227 —: „Nu har det altsaa vist sig, at Kronen er steget hastigere, end man maaske havde ventet og haabet. Der er sket et Omslag i Bedømmelsen af Danmark udefra, og der er en Række andre Forhold, som har øvet Medindflydelse. Den Lockout, hvis Varighed af andre Grunde var saa beklagelig, har utvivlsomt været en særdeles kraftig Hjælper for Kronens Opgang; den fuldkomne Lamelse af Importen, som i 1/4 Aar fandt Sted, og den Sparsommelighed, om jeg maa bruge det Udtryk, som den tvang store Dele af Samfundet til, medførte naturligvis nogle af de Fordele, som man maatte ønske for en Valutaordning...“ Nu overlader jeg ganske til Tilhørere og Læsere at bedømme, hvem der i denne Sag har Ret, Statsministeren eller jeg. Da det ærede Medlem Hr. Drachmann talte her under Finanslovbehandlingen, sagde han — det findes Sp. 1105 —, da han omtalte Pausen, som var gjort ved 90: „Hvorfor valgte man nu de 90 som det berømte Pusterum? Jeg maa tilstaa ganske ærligt, at hvis man havde valgt 80 eller 75 som Pusterum... saa